

ΚΕΙΜΕΝΟ ΤΟΥ ΧΡΗΣΤΟΥ ΠΟΛΙΤΗ

Ποδύ πρώτες σκέψεις σχετικά με την προφυλάκισή μου

Χτυπάτε.

Βαριά η τιμή του πόνου.

Μη δείχνετε καθόλου ανθρωπιά.

Κάθε στιγμή να μας θυμίζει

το δίκιο και το άδικο,

τον άνθρωπο και το χτήνος,

το έγκλημα και το καθήκον.

Αλέξανδρος Παναγούλης, «Χτυπάτε»

1. Αυτό το γράμμα δεν αποτελεί μια συνολική πολιτική τοποθέτηση για την αντιτρομοκρατική επιχείρηση που ξεκίνησε στις 4 Δεκεμβρίου, αλλά μια πρώτη πολιτική ανάγνωση της προφυλάκισής μου. Των σημασιών και των ευρύτερων στόχων που αυτή έχει.
2. Είναι γεγονός πως βρίσκομαι στη φυλακή ακριβώς επειδή είμαι αναρχικός. Επειδή εδώ και 15 χρόνια διαρκώς δραστηριοποιούμαι μέσα από αυτό το ριζοσπαστικό πολιτικό κομμάτι. Μια ανάγνωση της δικογραφίας, μα και η κυνική δήλωση του αρχηγού της ελληνικής αστυνομίας -πως με συνέλαβαν επειδή αφέθηκα ελεύθερος για την υπόθεση του εφετείου*- το αποδεικνύουν περίτρανα. Βρίσκομαι εδώ κλεισμένος, και είμαι βαθιά πεπεισμένος γι αυτό, για τις αντιδράσεις μας στη δολοφονία του Χριστόφορου Μαρίνου το '96, για τα οδοφράγματα έξω από τα εξεταστικά το '98, για τις αντιπολεμικές διαδηλώσεις το '99, για τις διαδηλώσεις ενάντια στην σύνοδο των ευρωπαίων ηγετών στη Θεσσαλονίκη το 2003, για τα φοιτητικά το '06 -'07, για την αλληλεγγύη μας στους αγώνες των κρατουμένων και σε όσους φυλακισμένους δε σκύβουν το κεφάλι, για την εξέγερση του Δεκέμβρη, για..., για... Γιατί βρεθήκαμε παντού, με τις μικρές ή μεγαλύτερες δυνάμεις μας, όπου τίποτα δεν έμοιαζε σίγουρο και η κοινωνική εντροπία έδινε ξανά νόημα στη ζωή μας και δύναμη στους αγώνες μας.

3. Στις 4 Δεκεμβρίου με προσήγαγαν στην ασφάλεια μαζί με τον φίλο και σύντροφο Κώστα Μπαρλή, έξω από μια καφετέρια στα Εξάρχεια αστυνομικοί της ομάδας Δέλτα και της αντιτρομοκρατικής. Ο φίλος μου αφήνεται ελεύθερος 16 ώρες περίπου αργότερα. Εμένα μου παραδίδεται η έκθεση σύλληψης 26 ώρες μετά την προσαγωγή μου. Και μετά αρχίζει η τρέλα. Γιατί αν το τελευταίο διάστημα βλέπουμε σε μια σειρά υποθέσεων να ποινικοποιούνται οι φιλικές και συντροφικές σχέσεις, στην περίπτωση μου δεν μπορούν να «επικαλεστούν» ούτε καν αυτό. Είμαι στη φυλακή για μια υπόθεση της οποίας ούτε τους συγκατηγορούμενους δεν γνωρίζω. Κανένας μάρτυρας δε με αναγνωρίζει, κανένας αστυνομικός δεν υποστηρίζει ότι συναντήθηκα με κάποιον από τους συγκατηγορούμενούς μου, σε καμία τηλεφωνική υποκλοπή δεν ακούγεται το όνομά μου και όσον αφορά την έρευνα που έγινε στο σπίτι μου το μόνο που αξίζει να αναφερθεί είναι ότι κλέφανε την ξυριστική μου μηχανή, άρα και το DNA μου (σημειώνω ότι αυτό δεν αναφέρεται καν στην έκθεση κατάσχεσης). Σύμφωνα όμως με την αντιτρομοκρατική το πρώτο «ενοχοποιητικό» στοιχείο είναι ότι το βράδυ της 24ης Νοεμβρίου με είδαν να κινούμαι παράλληλα με την οδό Πραξιτέλους στον Πειραιά. Τί κι αν στην Ηρώων Πολυτεχνείου, τρία στενά παράλληλα της Πραξιτέλους, βρίσκεται το γραφείο του δικηγόρου μου. Τί κι αν τον επισκέφτηκα εκείνο το βράδυ, λίγες μέρες πριν παρουσιαστώ στην ανακρίτρια για την υπόθεση του εφετείου. Το δεύτερο «ατράνταχτο» στοιχείο είναι ότι ήπια ένα ποτό στα Εξάρχεια, στην περιοχή που καθημερινά συναναστρέφομαι με δεκάδες ανθρώπους, με «άγνωστο άτομο», το οποίο σύμφωνα με την αντιτρομοκρατική είχε φάει προηγουμένως σουβλάκια μαζί με έναν από τους συγκατηγορούμενούς μου. Ο καθένας μπορεί να βγάλει τα συμπεράσματά του. Φυσικά, όλη αυτή την εβδομάδα που κρατήθηκα στην αντιτρομοκρατική ήμουν απομονωμένος σ' ένα κελί ένα επί τρία, χωρίς παράθυρο και με το φως συνέχεια ανοιχτό. Και μετά ήρθε η προειλημμένη απόφαση της προφυλάκισής μου και μάλιστα στα Γρεβενά. Οι φυλακές Γρεβενών είναι υφίστης ασφαλείας όπου κρατούνται βαρυποινίτες και όχι υπόδικοι και βρίσκονται 500χλμ μακριά από την Αθήνα, καθιστώντας σχεδόν αδύνατη κάθε επικοινωνία με φίλους, συντρόφους, συγγενείς, δικηγόρους.

4. Οι δύο βαρύτερες διώξεις σε βάρος μου σε διάστημα μόλις δύο εβδομάδων και η προφυλάκισή μου, δεν πρέπει να μπερδέφουν και να θεωρηθούν μονάχα μια διαρκής προσπάθεια να βρεθώ εγώ προσωπικά σ' ένα καθεστώς ασφυκτικού ελέγχου. Αντίθετα, όλο αυτό το σκηνικό εξόντωσης βρίσκεται στην καρδιά της σύγχρονης κατασταλτικής πολιτικής. Στην καρδιά ενός πολυεπίπεδου σχεδιασμού που αποσκο-

πεί στον εκφοβισμό και στην εκπειθάρχιση των νέων «επικίνδυνων τάξεων» και στην εξουδετέρωση των πολιτικών αντιπάλων του καθεστώτος. Στην αχρήστευση δηλαδή των προταγμάτων της αυτενέργειας, της άμεσης δράσης, της αλληλεγγύης και του αγώνα για την επανοικειοποίηση της ζωής. Στην υπονόμευση της δυναμικής των αναρχικών και των αντιεξουσιαστών μέσα στις κοινωνικές διεργασίες. Έτσι ώστε η πρόσφατη γενική απεργία και οι δυναμικές διαδηλώσεις της 15ης Δεκεμβρίου να κρατήσουν μόνο μια μέρα, η αντίσταση να υποτιμηθεί, οι αγωνιστές να απαξιωθούν, η Κερατέα να είναι απλώς μια περιοχή λίγο έξω από την Αθήνα, ο Δεκέμβρης να ξεχαστεί και να γιορτάζεται σαν το τριήμερο του Πολυτεχνείου. Και για να εγκαθιδρυθεί το βασίλειο του θανάτου και της τάξης, για να επιβληθεί νικηφόρα η επίθεση του καπιταλιστικού κόσμου, χρειάζεται όσοι βρίσκονται στο στόχαστρό του να πολλαπλασιαστούν. Το ποινικό φάσμα να διευρυνθεί και οι νομικές έννοιες να διασταλούν με έναν μόνιμο χαρακτήρα σκόπιμης ασάφειας. Να χάσουν κάθε σημασία τους ή ίσως καλύτερα να αποκτήσουν την πλήρη σημασία τους με την επιβολή ενός καθεστώτος έκτακτης ανάγκης. Χωρίς ενδοιασμούς οι ανακριτές και οι εισαγγελείς αποδεικνύουν διαρκώς πως μόνο τους μέλημα είναι να τσακίσουν τον εσωτερικό εχθρό. Και μετά, σειρά να πάρει η μονοτονία των σωφρονιστικών καταστημάτων και η καθαρή, ωμή βία του εγκλεισμού.

5. Οι κατασκευασμένες και κατευθυνόμενες διώξεις με βάση τα σενάρια και τις εμμονές της αντιτρομοκρατικής θυμίζουν βόμβες διασποράς. Στοχεύουν κάπου για να πλήξουν σε μεγάλη ακτίνα γύρω τους, να καταστρέφουν μια ευρύτερη περιοχή. Αυτή η δίωξη δεν αφορά μονάχα εμένα προσωπικά. Αυτή η δίωξη θέλει να φοβίσει τον καθένα. Να προσέχουμε με ποιούς μιλάμε. Με ποιούς αφισσοκολλούμε. Με ποιούς βγάζουμε έντυπα. Με ποιούς συμπορευόμαστε στις διαδηλώσεις. Με ποιούς ανταλλάσουμε απόψεις στις εκδηλώσεις. Και φυσικά πού πηγαίνουμε. Να εμποτίσουν την καθημερινότητά μας με καχυποψία και φόβο. Οι υπάλληλοι της τρόικας μας προσφέρουν απλόχερα το μόνιμο «άλλοθι» της υπακοής, την πρόσκαιρη ασφάλεια και την φεύτικη σιγουριά της υποταγής. Γιατί ποιός θα αμφισβητήσει, χωρίς να γελοιοποιηθεί τελείως, πως αν μας αρκούσε το τίποτα, αν ήμασταν αναρχικοί μέχρι να πάμε πενταήμερη, αν είχαμε «ανακουφιστεί» μετά την υπογραφή του μνημονίου, αν μισούσαμε τους μετανάστες, αν αγανακτούσαμε με τους κουκουλοφόρους, αν φοβόμασταν τους «τρομοκράτες», καμία από τις συνέπειες της καταστολής δε θα είχα υποστεί ούτε εγώ ούτε πολλοί άλλοι που αντιστέκονται.

6. Ο αγώνας όμως δεν πρόκειται να υποχωρήσει. Το καθεστώς και οι διάφοροι αξιωματούχοι του δεν πρόκειται να αισθανθούν ούτε χαρά ούτε ανακούφιση. Εμείς στεκόμαστε δίπλα στους φυλακισμένους αναρχικούς, δίπλα στους φυλακισμένους αγωνιστές. Ως την απελευθέρωσή τους. Συμβάλλουμε διαρκώς στη συγκρότηση -θεωρητική και οργανωτική- της τάξης μας και αναπτύσσουμε τον αναγκαίο στρατηγικό σχεδιασμό για την επίτευξη της νίκης της.

Ας σταθούμε όρθιοι. Και ας κάνουμε το επόμενο βήμα. Για την κοινωνική/ταξική αντεπίθεση. Για την προλεταριακή έφοδο στον ουρανό.

Υ.Γ. Όπως μου είχε πει κάποτε ένας καλός σύντροφος: «Υπομονή. Δύναμη. Πίστη στην υπόθεση. Έχουμε δίκιο. Τέλος». Αυτές οι λέξεις θα γίνουν οδηγός μου σ' αυτές τις πραγματικά δύσκολες στιγμές.

Χρήστος Πολίτης
Κλειστή Φυλακή Γρεβενών
16 Δεκέμβρη 2010

* Το μεσημέρι της 22ας Μαΐου του 2008, πηγαίνοντας να πάρω τη μηχανή μου κοντά στο μετρό της Πανόρμου, με προσήγαγαν στη ΓΑΔΑ όπου μου έκαναν διάφορες ερωτήσεις για το πού βρισκόμουν το προηγούμενο βράδυ. Μετά από κάποιες ώρες με άφησαν ελεύθερο. Το προηγούμενο βράδυ είχε πραγματοποιηθεί εμπρησμός οχημάτων στο χώρο του εφετείου Αθηνών. Από αυτό το χρονικό σημείο και μετά αρχίζουν να εμφανίζονται δημοσιεύματα βασισμένα σε αστυνομικά σενάρια, που με συσχετίζουν κατ' αρχήν με τον εμπρησμό των οχημάτων στο εφετείο και κατόπιν με εμφανίζουν να συμμετέχω σε διάφορες οργανώσεις και ενέργειες, πολλές φορές με σημαίνοντα ρόλο. Φτάνουν μάλιστα στο σημείο τον προηγούμενο Νοέμβρη να ανακοινώσουν τηλεοπτικά ένταλμα εις βάρος μου, το οποίο στην πραγματικότητα δεν υπήρχε. Παράλληλα, για μεγάλα χρονικά διαστήματα είχα εμφανή αστυνομική παρακολούθηση. Ως αποκορύφωμα, 2,5 χρόνια μετά έλαβα κλήση να απολογηθώ ως κατηγορούμενος για την υπόθεση του Εφετείου. Πράγματι παρουσιάστηκα στην 8η τακτική ανακρίτρια στις 2 Δεκεμβρίου όπου και αφέθηκα ελεύθερος (για δύο μέρες!).